

[Jes Lunde]

mænd et tal, der allerede er nået nu, hvor det sidst kendte arbejdsløshedstal er 271.400.

Jeg synes, det vidner om en utrolig afmagt, at man accepterer at fremsætte et forslag til finanslov, når prognoser gang på gang har vist, at arbejdsløsheden med en sådan finanslov blot vil vokse yderligere. Og så skal det jo med i billedet, at når arbejdsløsheden nu er ca. 30.000 højere end for 7 år siden, bør man i virkeligheden oven i det lægge, at der er betragtelig mange flere udstødte på vores arbejdsmarked i dag, end der var dengang.

Betalingsbalanceunderskuddet er også stadig væk på et tocifret milliardbeløb, og udlændsgælden er som bekendt blevet fordoblet i løbet af 7 borgerlige regeringsår.

Regeringen fremhæver, at »Planen« – århundredets plan fra maj 1989 – ikke er indbudgetretet i det finanslovsforslag, vi behandler her, fordi man jo ikke kunne vide, om den blev gennemført. Det tør siges. Vi har da også fra starten håbet på, at den plan aldrig blev ført ud i livet, og de seneste dages udvikling i forhandlingerne øger vores optimisme på den jævne danske befolkningens vegne.

Vi har efterhånden et begrundet håb om, at den plan bliver begravet. Uanset om man sidder og filer lidt i den og kalder den noget nyt, kalder den et Marienborg-oplæg eller kalder den en skitse, så er det jo »Planen«, regeringen tilsyneladende holder fast ved i øjeblikket, og det bliver forhåbentlig »Planen«s undergang, at regeringen står så fast på den.

»Planen« var jo en fortsættelse og en skærpelse af 7 års forfejlet borgerlig politik med omfordeling til gavn for de rigeste som den vigtigste politiske sag på bekostning af det sociale sikkerhedsnet og de fælles goder i vores velfærdssamfund.

De ændringer, der fremgår af forslaget til finanslov for 1990 i forhold til finansloven for i år, er selv uden planens indregning alle sammen ændringer i den forkerte retning. Det er nedskæringer på den kollektive trafik, det er nedskæringer i almenyttigt boligbyggeri, bistandshjælp, dagpenge og den målrettede erhvervs politik, og dertil kommer så, at der i finansloven traditionen tro er store uplanlagte besparelser, såkaldte budgetreguleringer, og også salg af statslig ejendom for at tvinge den samlede balance ned på de måltal, regeringen med al magt ønsker at overholde for dog at have en enkelt succes her i livet.

Og det magter den så heller ikke. Det har vi lige fået dokumenteret i den nys udkomne budgetoversigt, der spår et dramatisk underskud på statsfinanserne for 1989.

Jeg synes, det var en meget interessant budgetoversigt, vi fik fra Finansministeriet – interessant, fordi den viser, at regeringen ikke har styr på sin egen politik, men også interessant på den måde, at når det så går galt, lægger regeringen utrolig meget vægt på, at det er oppositionens skyld.

Dér må man sige, at hvis det virkelig i den grad er oppositionens skyld, må det føles meget urimeligt at sidde med regeringsmagten. Og så må man jo på et tidspunkt overveje, om ikke man skulle have et rolleskift herinde. Men jeg kan da læse i budgetoversigten, at finansministeren mener, at det er regeringens uansvarlige opposition, der er skyld i, at det går galt. Det er, fordi vi ikke har villet være med til at nulstille reguleringen af overførselsindkomsterne. Det er hovedargumentet.

Hvis man kigger nøjere på tallene, kan man ganske vist ikke finde belæg for at gøre det til hovedårsagen til, at det er skredet med 15 mia. kr., men endnu mere interessant er det, at nogle af de ting, som regeringen har foretaget i årets løb, slet ikke optræder i budgetoversigten.

F.eks. sådan noget som, at man har lempet formueskatten. For de mennesker her i Danmark, der har en formue på over 1,4 mio. kr., lemper man formueskatten fuldstændig uden dækning, bare en ren skattelettelse. Det figurerer ikke i budgetoversigten som forklaring på, at det er skredet for regeringen.

Det samme gælder de lempelser, man har lavet i forbindelse med generationsskifte. Også lempelser uden dækning, og igen optræder det ikke i budgetoversigten. Nej, det er oppositionen, der skal tillægges hele ansvaret, selv om regeringen sandelig selv har opført sig uansvarligt på væsentlige punkter.

Når det så er sagt, synes jeg også, vi skal prøve i debatten at få diskussionen om underskuddet på statsfinanserne ned på et rimeligt niveau. Jeg har lagt mærke til, at finansministeren har udtalt, at det stigende underskud på statsfinanserne jo også afspejler sig i et lidt mindre underskud på betalingsbalancen, fordi det er et udtryk for, at privatforbruget ikke er steget så meget, som man havde forventet, og det er en pointe, som jeg er meget enig i. Der har fra re-